

ISPRAVAK

U članku Prvo državno natjecanje u poznavanju hrvatskoga jezika učenika srednjih škola o imenima, koji smo objavili u 5. broju prošloga godišta zabunom je izostalo ime Ivane Turudić, učenice prvoga razreda Gimnazije u Virovitici. Ona je osvojila 3. mjesto. Prvo mjesto dijele Domenika Nardelli i Nevenka Pulfer, druga je Ana Brcko, a ne treća kako je napisano.

U prošleme broju bio je nedopustivo velik broj pogrješaka jer sam povjervovao onomu koji mi je obećao da ih ne će biti. Većinom su očite pa ih čitatelji mogu sami otkloniti, ali neke smetaju razumijevanju pa ih treba ispraviti. Na str. 54. u 24. retku treba *osvetnik* umjesto *osvjetnik*, na 55. u 8. retku treba biti: *Zato što Karadžić*

ne objašnjava čije su to "naše" riječi ..., na 56. str. u 6. retku umjesto *rukotvorni*, *nerukotvorni* treba *rukotvoreni*, *nerukotvoreni*, u 24. retku umjesto *bliž(n)ji* treba *bližn(j)i*, na str. 59 u 11. retku treba biti: *Stulić ima pristupnik*, u 26. retku treba biti: *Stulić donosio izbor bliži današnjemu hrvatskom ...*, na 61. str. u 21. retku treba izbaciti riječ *prva*.

Znam da nema prave isprike za ovaj propust, ali moram napomenuti da Jezik izlazi već 44. godinu, a još nema automatizma u tehničkoj strani njegova izlaženja, još se uvijek glavni i odgovorni urednik mora posebno brinuti i za korekturu. Nadam se da takvih pogrješaka više neće biti, kao što ih godinama nije bilo pa nismo ni bili prisiljeni donositi ispravke.

S. B.

U SPOMEN

Franjo Tanocki
1928. - 1996.

15. prosinca prošle godine iznenađeno je od srca umro Franjo Tanocki, srednjoškolski profesor u Osijeku. Rođen je 30. lipnja 1928. u Dalju, a osnovnu je školu i gimnaziju polazio u Vinkovcima. Studij hrvatskoga jezika i književnosti upisao je 1949., ali

je zbog materijalnih prilika morao raditi pa je stvarno počeo studirati 1950. Diplomirao je 1955. na Filozofskome fakultetu u Zagrebu. Od 1956. radio je u osnovnim školama u Županji i Vinkovcima, a od 1962. u Gimnaziji u Osijeku, gdje je 1990. postao ravnateljem i bio do 1993. kad je otišao u mirovinu.

Odmah na početku svoga nastav-

ničkoga rada počeo je i sa stručnim radovima iz područja hrvatskoga jezikoslovlja i književnosti. Prvi rad, Posebnosti vinkovačkoga govora, objavio je 1959., a zatim slijede i drugi: Osobine vinkovačkoga govora, Strane riječi u vinkovačkome govoru, Govor vinkovačkoga kraja u djelima Joze Ivakića. Pisao je i o vinkovačkim piscima i njihovim djelima, o Josipu i Ivanu Kozarcu, Josipu Kosoru, Jozi Ivakiću i drugima.

U Jeziku se javio relativno kasno, 1975. godine, i objavio je osam manjih priloga, od kojih su svi osim jednoga o značajnim i zanimljivim pitanjima o rodbinskim i svojbinskim nazivima. Iz područja jezikoslovlja izdao je u Osijeku tri knjige, od kojih su dvije doživjele po dva izdanja, što znači da su našle odjeka kod čitatelja. Prva je Rječnik rodbinskih naziva, 1983. i 1965., Hrvatska riječ - Jezični priručnik, 1994. i 1995., i Slavonska jezikoslovna baština 1996.

Prva je ne samo zanimljiva zbog područja na kojemu svi imamo velikih nedoumica nego i zbog toga što je rodbinske nazive prikazao tako da se može naći traženi naziv, a prikazao ih je i po koljenima, tako da je koristan priručnik i pravnicima zbog nasljednoga reda u ostavinskim poslovima i rodbinskih zapreka za ženidbu. No unatoč tomu nije bio zadovoljan dostignutim, nego se novim istraživanjima pripremao da to djelo znatno proširi i usavrši, ali ga je nemila smrt prekinula u tome radu.

Kad su pred hrvatskim jezikom svitali novi dani, 1989. počeo u Glasu Slavonije objavljivati jezikoslovne članke, najviše o pojedinim riječima kao srpskim i hrvatskim razlikama, a povremeno se javljao i u Vjesniku. Od oko 200 članaka glavninu je pripremio za svoju drugu knjigu.

U trećoj knjizi priredio je odlomke iz djela slavonskih jezikoslovaca od Blaža Tadijanovića, preko Matije Antuna Reljkovića, Marijana Lanosovića, Matije Petra Katančića, Ignjata Alojzija Brlića, Vjekoslava Babukića, Andrije Torkvata Brlića, Tome Maretića i Stjepana Ivšića do Josipa Hamma i pokazao koliko je njihov prinos važan za hrvatski jezik.

I da nije bio suradnik Jezika, trebalo bi mu objaviti nekrolog u našem časopisu ne samo što su mu djela iz područja suvremenoga hrvatskoga književnoga jezika i njegove kulture, nego i s jednoga posebnoga razloga. On je jedan od rijetkih srednjoškolskih profesora koji je uz velik nastavnčki rad našao vremena i za stručni rad i pokazao kako se može dati i više od samoga školskoga rada. Bio je i pred vratima sveučilišta i da nije bilo kriterija političke podobnosti, možda bi to i postao i onda dao još i više. No i ovo što je dao, dovoljno je da bude uzor srednjoškolskim profesorima i da dugo ostane u našem sjećanju, prvenstveno zbog svojih knjiga, osobito zbog prve, koja će vjerojatno još dugo ostati nenadmašenom.